

Arrest

nr. 242 793 van 23 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 4 december 2019 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 1 april 2020 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM
HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
DEZE BESLISSING VERVANGT DE BIJLAGE 20 VAN 24.03.2020**

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie 1, die op 04.12.2019 werd ingediend door:

Naam: L. (...)

Voorna(a)m(en): H. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 01.05.1990

Geboorteplaats: Sidi Belyout

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 04.12.2019 gezinshereniging aan met zijn schoonbroer zijnde E. H. J. (...) van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxxxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Marokkaans paspoort op naam van betrokkene afgegeven in Antwerpen op 25.09.2019, zonder in-en uitreisstempels of visa.

- Attestation d'imposition à la Th-Tsc sur le revenu dd. 08.08.2019 waaruit blijkt dat betrokkene ouders onderworpen zijn aan belasting in Marokko en dat betrokkene deel uitmaakt van hun gezin.

- Attestation administrative n° 365 dd. 03.09.2019 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren op welk adres betrokkene in Marokko verbleef.

- Geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 02.06.2017, 04.12.2018, 13.03.2018 en 05.11.2018. Deze stortingen zijn dan te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.

Bovendien kan uit het geheel van de beschikbare gegevens niet met zekerheid opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, zodat de relevantie van deze geldstorting niet afdoende duidelijk is. Hij legt immers een paspoort voor dat op 25.09.2019 is uitgevaardigd door de Marokkaanse autoriteiten in Antwerpen. In die zin kunnen wij niet bepalen wanneer betrokkene Europa is binnengekomen. Voor zover hij dus zou willen bewijzen reeds ten laste te zijn van het gezin van zijn schoonbroer van uit zijn land van herkomst of origine, kunnen wij niet vaststellen over welke periode hij zijn onvermogen zou moeten bewijzen, alsook het ten laste zijn.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert november 2015 in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 04.12.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert 04.12.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 47/1, 2° Vw., schending artikel 8 EVRM; schending artikel 20 VWEU en 62 van de Vreemdelingenwet, alsmede de machtsafwendings

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht; schending van art.8 EVRM; schending artikel 20 VWEU; schending van art. 47 en 62 Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. De beslissing van de staatssecretaris wordt niet gedragen door de feiten van het dossier.

Verzoeker deed bij de gemeente een aanvraag tot gezinshereniging met zijn schoonbroer, burger van de Unie, op basis van artikel 47/1, 2° Vw.

De voorwaarden die de wet stelt aan een gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2° Vw. zijn de volgende:

- De niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie

Evenwel nam de staatssecretaris een beslissing van weigering van verblijf:

Verzoeker is een familielid van een burger van de Unie. Verzoeker heft hiervan de bewijzen bij de aanvraag gevoegd en hierover kan er geen betwisting zijn.

De Staatssecretaris miskent derhalve de bewijskracht van de door verzoekende partij voorgebrachte stukken. Verzoekende partij heeft wel degelijk aangetoond dat hij financieel afhankelijk is van een burger van de Unie referentiepersoon, te weten zijn schoonbroer.

Verzoeker heeft de bewijzen dat hij familielid is van een burger van de EU samen met de aanvraag ingediend.

Verzoeker heeft de huwelijksakte, dd. 17 juli 2017, tussen E. H. J. (...) en de zus van verzoeker, te weten L. L. (...), geboorteaktes, bewijzen van afstamming, alsook bewijzen van het inkomen, ingediend.

De Staatssecretaris betwist geenszins dat deze bewijsstukken werden ingediend.

Op datum van 8 november 2019 heeft verzoekende partij aanvullende documenten ingediend, te weten, 13 bewijzen van geldtransferts in de periode van 8 april 2017, 2 juni 2017, 6 november 2017, 4 december 2017, 13 maart 2018, 7 mei 2018, 1 juni 2018, 3 augustus 2018, 14 september 2018, 5 november 2018, 3 december 2018, 8 december 2018 en 11 oktober 2019.

Verzoekende partij heeft deze ingediend per mail op 8 november 2019 aan de dienst vreemdelingenzaken inschrijvingen (zie stuk 3).

De dienst vreemdelingenzaken heeft op 14 november 2019 bevestigd dat deze documenten goed ontvangen werden en er werd gevraagd om deze documenten ook mee te brengen naar de afspraak van 4 december 2019 om 8 uur (zie stuk 4).

Uiteraard heeft verzoekende partij deze documenten meegenomen naar de dienst vreemdelingenzaken.

Er bestaat dan ook niet de minste twijfel dat verzoeker deze documenten heeft ingediend.

In de beslissing van 1 april 2020 wordt door de Staatssecretaris evenwel maar verwezen naar 4 geldstortingen ende Staatssecretaris concludeert dat deze te beperkt zijn.

Het wordt niet door de Staatssecretaris uitgelegd waarom de tijdig en correcte wijze ingediende bewijsstukken van verzoekende partij niet in aanmerking werden genomen. Nochtans zijn deze bewijsstukken pertinent en kan er uit afgeleid worden dat verzoekende partij wel degelijk ten laste is van de burger van de Unie die in België verblijft.

Evenmin wordt door de Staatssecretaris uitgelegd waarom de 13 bewijzen van geldtransferts beperkt zouden zijn, quod non. Gelet op de hoeveelheid van de geldtransferts kan niet weerhouden worden door de Staatssecretaris dat deze geldtransferts slechts éénmalige stortingen zouden zijn en dat dit geen steun zou betreffen, zeker in samenlezing met het geheel van ingediende bewijsstukken, waaruit blijkt dat verzoekende partij in het land van herkomst ook reeds afhankelijk was van zijn familie.

Bovendien heeft verzoeker uiteraard recht op een gezinsleven met zijn in België gevestigde familieleden op basis van artikel 8 EVRM.

Ook op het recht op gezinsleven antwoordt de staatssecretaris niet.

Verzoeker voldoet volledig aan de gezinshereningsvoorwaarden en heeft derhalve recht op vestiging.

Verzoeker voldoet evenwel aan de criteria zoals bepaald in artikel 47/1, 2° Vw., zodat de weigering van de aanvraag van verzoeker manifest ingaat tegen de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Er moet derhalve worden geconcludeerd dat de Staatssecretaris ten onrechte de beslissing genomen en hierdoor het motiveringsbeginsel van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen, artikel 47 Vw., artikel 8 EVRM en artikel 62 Vw. schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en

feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en artikel 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt erop gewezen dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of aldaar deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Tevens wordt met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd dat dit in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet wordt gegeven omdat het legaal verblijf in België verstreken is. Er wordt daarbij rekening gehouden met de elementen inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten steunt met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” en “*het behoren tot het huishouden*”.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “*ten laste*”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant

bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendents van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het "gastland" en het "land van herkomst" alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de bevoegde minister gevolgd.

Het land van herkomst hoeft dus niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt, in casu dus een ander land dan België.

2.6. Waar verzoekende partij erop wijst dat zij bewijzen heeft gevoegd van het feit dat zij een familielid is van een Unieburger en de verwerende partij met de bestreden beslissing de bewijskracht van de door haar neergelegde stukken miskent, wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet betwist dat verzoekende partij een verwantschapsband heeft aangetoond met haar Nederlandse schoonbroer. Wat wel betwist wordt is dat zij een recht van verblijf in die hoedanigheid kan verkrijgen. Immers heeft de verwerende partij, na inoverwegingneming van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken, vastgesteld dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij reeds in het herkomstland ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Dienaangaande merkt de Raad op dat een familielid van een Unieburger geacht een verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag tot erkenning van dit recht, op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan het familielid van de Unieburger dient te voldoen. Het aan de burgers van de Unie toegekende recht van verblijf is immers niet onvoorwaardelijk: zij dienen het bewijs te leveren dat ze voldoen aan de dienaangaande door de relevante bepalingen van het Unierecht of de ter uitvoering daarvan gestelde voorwaarden.

2.7. Verzoekende partij is het evenwel niet eens met de vaststelling als zou zij niet ten laste zijn geweest van haar Nederlandse schoonbroer in het herkomstland. Zij verwijst naar de neergelegde geldtransfers.

Evenwel heeft de verwerende partij met betrekking tot deze geldtransfers het volgende overwogen: *"Geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 02.06.2017, 04.12.2018, 13.03.2018 en 05.11.2018. Deze stortingen zijn dan te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden."*

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat - zoals blijkt uit de gegevens van het administratief dossier uit vier onregelmatige stortingen over een periode van meer dan een jaar voor een totaal bedrag van 425 euro - bezwaarlijk kan blijken dat verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon in het herkomstland.

2.8. Verzoekende partij betoogt evenwel dat de verwerende partij niet alle door haar neergelegde geldtransfers in ogenschouw heeft genomen nu zij op 8 november 2019 dertien bewijzen van geldtransfers heeft overgemaakt aan de dienst vreemdelingenzaken en deze laatste op 14 november 2019 de ontvangst daarvan bevestigd heeft.

2.9. De Raad stelt op nazicht van het administratief dossier evenwel vast dat de aanvraag van verzoekende partij door de stad Antwerpen op 4 december 2019 aan het bestuur werd doorgestuurd met de door de verzoekende partij neergelegde stukken ter staving ervan. Daaruit blijkt dat verzoekende partij slechts zes stukken inzake geldtransfers heeft overgemaakt aan het bestuur waarbij moet

opgemerkt worden dat drie van deze stukken handelen over één en dezelfde geldtransfer zodat de verwerende partij er terecht op wijst dat verzoekende partij vier geldstortingen heeft voorgelegd, met name de geldstorting van 2 juni 2017 voor een bedrag van 150 euro, de geldstorting van 4 december 2017 voor een bedrag van 75 euro, de geldstorting van 13 maart 2018 voor een bedrag van 100 euro en de geldstorting van 5 november 2018 voor een bedrag van 100 euro.

Dit alles wordt nog eens bevestigd door navraag die de verwerende partij bij de stad Antwerpen heeft gedaan naar aanleiding van de kritiek van verzoekende partij ontwikkeld in onderhavig verzoekschrift en waaruit blijkt dat verzoekende partij enkel de stortingsbewijzen heeft voorgelegd dewelke besproken werden in de bestreden beslissing (zie mail van 19 mei 2020 van de stad Antwerpen gevoegd aan de nota met opmerkingen).

Verzoekende partij toont met haar betoog hoegenaamd niet aan dat zij wel degelijk nog andere stortingsbewijzen heeft voorgelegd dan degene die werden besproken in de bestreden beslissing. Dit blijkt ook niet uit de aan haar verzoekschrift gevoegde stukken. Zij kan bijgevolg niet dienstig verwijzen naar andere stortingsbewijzen waarvan de verwerende partij geen kennis had op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bekomen.

2.10. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij ook geheel voorbijgaat aan de motivering dat, wat betreft de voorgelegde stortingsbewijzen, zij niet aantoont dat zij op deze gelden aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien, dan wel dat ze gebruikt werden voor andere doeleinden. Met andere woorden oordeelt de verwerende partij dat verzoekende partij niet aantoont onvermogen te zijn en deze gelden nodig had om in haar levensonderhoud te voorzien.

In het arrest Reyes heeft het Hof immers vastgesteld dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemt ook hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24). Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om na te gaan of verzoekende partij wel heeft aangetoond dat zij in het herkomst onvermogen was en daarom afhankelijk was van de geldstortingen van haar Nederlandse schoonbroer om in haar basisbehoeften te voorzien. De verwerende partij heeft dan ook in lijn met de toepasselijke rechtspraak van het Hof van Justitie vastgesteld dat moet worden aangetoond dat de verzoekende partij aangewezen was op de ontvangen sommen om te voorzien in haar onderhoud.

Verzoekende partij laat na deze vaststelling in concreto te betwisten.

2.11. De Raad wijst er verder op dat, wanneer een vreemdeling zich beroept op een gezinsband in het kader van artikel 8 van het EVRM, de Raad in de eerste plaats nakijkt of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “gezinsleven” niet, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is en dat er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven is een feitenkwestie.

Wanneer verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij erop gewezen heeft dat verzoekende partij geen afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van de referentiepersoon heeft aangetoond. Verder stelt zij vast: *“Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.”*

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden tussen meerderjarige kinderen en ouders of verwanten worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar Nederlandse schoonbroer.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar Nederlandse schoonbroer, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar Nederlandse schoonbroer niet vaststellen. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft ook volledig in gebreke alsnog een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende of dient plaats te vinden.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER

